

És tan anecdòtic com excepcional. 10 dels 53 alumnes que tindrà aquest curs l'Escolania de Montserrat són osonencs, pràcticament un 20%. 8 vi-

uen a Vic, 1 a Gurb i un altre a Torelló. Una presència tan massiva a l'Escolania d'una sola comarca és molt probable que no hagi passat mai. 5

dels 10 escolans osonencs han entrat aquest curs. Aquest divendres al migdia, abans de la Salve, van ser vestits amb la saia i el roquet.

Una Escolania molt osonenca

Deu dels 53 alumnes que tindrà l'Escolania de Montserrat aquest curs són osonencs; 5 d'ells hi entren aquest any

Vic

EL 9 NOU

El curs passat hi havia set osonencs a l'Escolania de Montserrat. N'han plegat dos però aquest curs n'han entrat cinc de nous que faran 4t de Primària: Martí Brufau, Miquel Arimany, Aniol Gorgals i Ferran Quílez, tots de Vic, i Ramon Pujol, de Gurb. Aquest divendres, abans de la Salve que es va cantar a la basílica, van ser vestits amb la saia i el roquet. Ja són escolans. A aquest cinc cal sumar-ne cinc més que ja porten alguns anys a l'Escolania, tres de 2n d'ESO i, per tant, el seu últim curs a Montserrat: Joan Espuny, Aram Solà i Roger Toran, tots de Vic; Arol Garcia, de Torelló, que fa 1r, i Bru Solà, germà de l'Aram, que estudia 5è de Primària.

Prop d'un 20% d'escolans són, per tant, d'Osona. Una de les explicacions que es podria donar d'aquest alt percentatge és el notable ambient musical que es viu a Vic i comarca, gràcies sobretot a l'Escola de Música de Vic. I a l'Escolania, a més de l'ensenyament reglat, s'imparteix una extensa formació musical. De fet, totes les tardes es dediquen a classes de música, des de la pràcti-

A dalt, Joan Espuny, Aram Solà, Arol Garcia, Bru Solà i Roger Toran. A baix, els nous, Martí Brufau, Miquel Arimany, Aniol Gorgals, Ferran Quílez i Ramon Pujol

ca amb l'instrument (cada escolà ha de aprendre piano i un altre instrument) fins a assaig del cor, passant per llenguatge musical i orquestra. Els alumnes que ara comencen quart no entraran al cor fins a cinquè.

La principal finalitat de l'Escolania és cantar als

actes litúrgics que es fan a Montserrat, com la missa conventual, vespres i, cada migdia, el cant de la Salve i el Virolai. Però els últims anys s'han intensificat els concerts per Catalunya i arreu del món i la gravació de discos. Els tres osonencs que ara cursen 2n d'ESO han

tingut l'oportunitat de viatjar a Polònia, Alemanya, Moscou, Nova York, Washington, Milà, Xangai i Pequín per actuar-hi. Els concerts programats per a aquest primer trimestre són a Vilafranca del Penedès, Sabadell, Girona, Lloret de Mar i Peralada, a més d'una gira que faran a

finals de novembre per Alemanya, on, entre altres, actuaran a la catedral de Colònia. També està previst gravar un nou disc amb obres del pare Ireneu Segarra. L'Escolania, d'altra banda, va col·laborar en una de les cançons de l'últim disc de Blaumut, *Cartes d'Orient*.

Xavier Bardolet

Periodista i antic escolà

Vaig ser escolà de Montserrat entre 1980 i 1984. D'Osona vaig coincidir tres anys –ell era un curs més gran– amb un vigatà que va agafar la fama d'inventor i que a estones lliures tallava cues a les sargantanes i dissenyava coets per engegar al pati. Ara és arquitecte. Jo, que vaig acabar estudiant Periodisme, vaig viure el primer precedent gravant en un casset la transmissió d'un partit de futbol entre l'Escolania i els Petits Cantors de Viena, un dia que els teníem de visita.

Com a cors infantils érem políticament correctes i els uns consideràvem millors els altres, en un exercici ele-

De Liverpool a Viena

mental de diplomàcia aplicada. Però a futbol els vam guanyar. Entre altres coses perquè en el meu temps, i ja venia d'anys, teníem un camp de futbol que era tort i des d'una porteria no veies l'altra. I quan xutaves alt i t'anava a l'aparcament de sota, cosa habitual entre els poc bregats, era penal.

Una vegada, un dia entre setmana a l'hora del pati, la pilota ens va anar a l'aparcament i ens la va tornar Bernd Schuster, llavors jugador del Barça, que acabava de pujar tot sol segurament per desconnectar de la mala maror que en aquell temps ja vivia amb la directiva Núñez. El vam reconèixer i ens vam abocar com fanàtics a la tanca, cridant-lo. No feia ni dos

L'Escolania, a la Basílica Nacional de Washington, el març de 2014

minuts que havia arribat i ja va marxar.

Fa més de 30 anys, d'això i de tantes anècdotes com aquestes. I a mesura que

passa el temps agraeixes que la memòria et guardi en un calaix concret, com un regal per desembolicar de tant en tant, records i moments

únics viscuts com a nens que érem, més que escolans.

La projecció de l'Escolania com a cor de prestigi internacional i l'alt nivell de la seva formació musical continuen essent un referent. Amb l'afegit, i la sort, que avui estudiar i iniciar carreres musicals brillants està a l'abast de molts més alumnes a moltes més escoles del país. I no cal anar gaire lluny: Osona, i Vic, en són un molt bon exemple.

Amb el temps s'ha creat xarxa, cultura i públic, i s'ha estès una sensibilitat musical que deixa petja. Per això pot sobtar, però en el fons s'explica, que aquest proper curs una cinquena part de l'Escolania de Montserrat sigui osonenca. És expressió de la realitat concreta d'una comarca que es va guanyar l'etiqueta del Liverpool català i que avui, modèstia a part, ja té una mica de Viena, també. Felicitem-nos-en.